

2) Nr. 1 udgår.

Af *socialministeren*, tiltrådt af *udvalget*:

3) Før nr. 2 indsættes som nyt nummer:

»01. I § 9, stk. 1, ophæves 3. pkt., og i stedet indsættes:

»Tilskud til behandling hos fysioterapeut på klinik kan kun ydes, hvis klinikken er godkendt af amtsrådet, i Københavns og Frederiksberg kommuner af kommunalbestyrelsen. Sundhedsstyrelsen fastsætter regler for klinikkens indretning.««

Af et *mindretal* (Pilgaard Andersen (FP), Birthe Nielsen (SF) og Anne Grete Holmsgård (VS)):

4) Før nr. 2 indsættes som nyt nummer:

»02. I § 9 indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:

»Stk. 01. Tilskud til kiropraktorbehandling pristalsreguleres og kan ydes til 8 behandlinger pr. år.««

Af *udvalget*, tiltrådt af *socialministeren*:

5) Nr. 2 udgår.

Bemærkninger

Til nr. 1 og 3

Ændringsforslagene indebærer en ændring af reglerne for godkendelse af klinikker, hvor der ydes fysioterapi.

Efter den gældende lov kan tilskud til diatermi- eller badebehandling på klinik alene ydes, for så vidt den pågældende klinik er godkendt af sundhedsstyrelsen.

Kravet om godkendelse af klinikker, der yder diatermi- eller badebehandling, går tilbage til sygekassernes tid og blev dengang begrundet med sundheds- og sikkerhedshensyn, bl. a. under hensyn til, at den dengang ret nye behandlingsform diatermi, der hidtil kun var ydet på sygehuse, nu blev ydet af fysioterapeuter i privat praksis. Næsten alle klinikker yder nu diatermi, og der er næppe længere baggrund for at stille større krav til faciliteterne for denne behandling end for anden fysioterapeutisk behandling.

Ud fra indhøstede erfaringer lægger sundhedsstyrelsen imidlertid vægt på, at kravet om godkendelse af fysioterapeutiske klinikker opretholdes, og at kravet udvides til at gælde alle klinikker. Allerede etablerede klinikker vil dog i en overgangsperiode kunne fortsætte uden godkendelse.

Det anses ikke for påkrævet, at godkendelsen foretages af en central myndighed, men godkendelsen vil kunne foretages af vedkommende amtsråd, i Københavns og Frederiksberg kommuner af kommunalbestyrelsen, i samarbejde som hidtil med embedslægen.

Forslaget imødekommer en henstilling af 9. marts 1981 til socialministeriet fra folketingets ombudsmand om at søge sygesikringslovens § 9 ændret med henblik på en nærmere afklaring af, hvilke hensyn der kan lægges vægt på ved afgørelsen af spørgsmålet om godkendelse efter gældende bestemmelse i § 9, stk. 1, 3. pkt.

Forslaget anses ikke at have nævneværdige økonomiske eller administrative konsekvenser.

Til nr. 2

Ved ændringsforslaget udgår forslaget om, at socialministeren kan fastsætte regler om, at den offentlige sygesikring afholder udgifter til nødvendig tolkebistand i forbindelse med lægehjælp.

Til nr. 4

For at give en lidt bedre sikring af, at personer med sværere lidelser opnår den tilstrækkelige behandling udvides antallet af tilskudsberettigede behandlinger fra 5 til 8.

Ifølge socialministeriets oplysninger (L 148, bilag 21, spørgsmål 14) vil dette kun medføre en ubetydelig merudgift på 1 mill. kr. pr. år, men det vil give en betydelig forbedring for patienterne, idet det skønnes, at 50 pct. af patienterne har behov for 6-8 behandlinger.

Det skal desuden bemærkes, at patienter, der modtager kiropraktorbehandling, i forvejen er dårligere stillet end andre patienter, da behandlingen langtfra er gratis, men kun tilskudsberettiget.

Til nr. 5